

[Statsministeren.]

periode, han har været i Bonn; og de oplysninger, retssagen har tilvejebragt, tyder også på, at han har været i stand til at afbetale ikke ubetydelige beløb på sin gæld og samtidig klare sine repræsentative forpligtelser. Det er de oplysninger, som foreligger. Noget sådant kan dog kun gøres i ganske exceptionelle tilfælde; ellers er det ikke muligt for tjenestemænd, som skal klare en repræsentativ stilling, at præstere noget sådant. Jeg skal også indrømme, at jeg har meget svært ved at forstå, hvordan det har været muligt for ham, selv om det er fremhævet, at han har haft en ganske overordentlig beskeden levevis i den tid, han var i Bonn.

I og for sig er det vel ikke så meget dette spørgsmål, der har interesse, som spørgsmålet om, hvorvidt de udetillæg, der gives udenrigsministeriets tjenestemænd, er rimelige eller ikke. Disse udetillæg fastsættes som regel, skal vi sige, som et balancepunkt mellem, hvad svenske og norske tjenestemænd i tilsvarende stillinger får. I udenrigsministeriet har man længe arbejdet på at få tilvejebragt et solidt grundlag for en vurdering af de faktiske udgifter på forskellige poster, idet man har bedt om detaljerede regnskaber; der skulle således kunne tilvejebringes et materiale, som vil kunne få særlig betydning. I øvrigt er disse sager blevet behandlet i udetillægsnævnet, hvor jo folketinget er repræsenteret tilligemed finansministeriet og udenrigsministeriet, og hvor en gennemgang finder sted. Om de oplysninger, man har dér, er fyldestgørende, tør jeg ikke udtale mig om, men jeg tror i hvert fald at turde sige, at i al almindelighed er udetillægfastsættelserne rimelige. Menneskene er nu engang forskellige, og man kan vel ikke forhindre en mand, der har anlæg derfor eller tendens dertil, i at foretage en særlig opsparring på bekostning af tjenestens opgaver, lige så lidt som man kan forhindre, at enkelte personer, der har anlæg derfor, bruger mere, end de tjener, eller af grunde, som kommer tjenesten til gode, fordi de har økonomiske forudsætninger derfor, økonomisk bruger mere end det, der er dem tildelt. Det er forskelligt. Hvis man skal føre en effektiv kontrol på dette område, kan man gøre det lige som visse af de større stater ved at sende in-

spektører ud. Jeg har drøftet dette adskillige gange, og jeg er sikker på, at det har min forgænger også gjort, for det er et anliggende, der altid har optaget os, der politisk må sørge for den nødvendige dækning af udenrigsministeriets budget. Et andet synspunkt er imidlertid, at en sådan kontrol vil blive uforholdsmæssig dyr. Jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at der er meget rigtigt i denne betragtning. Men hele forholdet kan som en ganske naturlig ting indgå i udenrigskommissionens arbejde og blive drøftet dér; jeg synes da, det ville være udmærket, om det kunne ske.

Dette må også betragtes som en replik til det ærede medlem hr. Lannung, der jo var inde på det samme spørgsmål om udetillægget.

Det ærede medlem hr. Fuglsang spurgte, hvordan det egentlig kunne gå til, at Blechingberg kunne klare sig så længe i Bonn. Jeg ved ikke, hvor længe Blechingberg klarede sig i Bonn. Efter det, der foreligger for mig, klarede han sig indtil det øjeblik, opdagelsen fandt sted; fra det øjeblik måtte det hele være en politisag, og der blev sat ind på samme sted, i samme øjeblik, og det uanset at der var NATO-møde i København.

Jeg hører, at vi er i en beskæmmende stilling i forhold til vore NATO-partnere. Lad os nu ikke overdrive. Det er en nederdrægtig sag, og jeg har sjældent i den tid, jeg har deltaget i politisk arbejde, følt så meget ubehag som ved at have med en figur som denne Blechingberg at gøre. Det er også en ubehagelig sag for landet, men der er dog tilfælde rundt omkring, som gør, at ingen NATO-lande forsøger at klandre de andre, fordi der kommer en spionagesag. Havde Vesttyskland ikke en yderst pinlig sag med den øverste leder af hele sin sikkerhedstjeneste? Havde England ikke en yderst pinlig sag med to udenrigsministerielle tjenestemænd, der forsvandt ud af landet? Jeg har hverken under NATO-mødet eller senere mødt noget udtryk for, at man i forholdet til os følte sig beskæmmet på grund af Blechingbergsagen. Vi har følt, at det var en modbydelig sag, og det er den. Man har følt, ligesom vi, at det er pinligt og mere end det, at en højststående embedsmand kan beskæftige sig med spionage. Men jeg tror, man skulle lade være med at stille tingene op, som om vi nu bedømmes